

**Decizie de indexare a faptei de plagiat la poziția  
00350 / 7.11.2016  
și pentru admitere la publicare în volum tipărit**

**se bazează pe:**

**A. Nota de constatare și confirmare a indicilor de plagiat prin fișa suspiciunii inclusă în decizie.**

**Fișa suspiciunii de plagiat / Sheet of plagiarism's suspicion**

	<b>Opera suspicionată (OS)</b> Suspicious work	<b>Opera autentică (OA)</b> Authentic work
OS	PETRACHE, Alin. Teoriile producerii oboselii. <i>Buletinul Universității Naționale de Apărare "Carol I"</i> . Nr.2/2012. p.276-279. Disponibil la: <a href="http://www.ceeol.com/search/article-detail?id=7628">www.ceeol.com/search/article-detail?id=7628</a>	
OA	SABĂU, Elena. Refacere – recuperare: kinetoterapie în activitatea sportivă. Ediția a III-a. București: Editura Fundației România de Mâine. 2009. ISBN: 978-973-163-480-7.	

**Incidența minimă a suspiciunii / Minimum incidence of suspicion**

p.1: 07 – p.2:05	p.019:09 – p.019:41
p.2:06 – p.4:25	p.020:07 – p.022:27

Fișa întocmită pentru includerea suspiciunii în Indexul Operelor Plagiate în România de la  
Sheet drawn up for including the suspicion in the Index of Plagiarized Works in Romania at  
[www.plagiare.ro](http://www.plagiare.ro)

**Notă:** Prin „p.72:00” se înțelege paragraful care se termină la finele pag.72. Notația „p.00:00” semnifică până la ultima pagină a capitolului curent, în întregime de la punctul inițial al preluării.

**Note:** By „p.72:00” one understands the text ending with the end of the page 72. By „p.00:00” one understands the taking over from the initial point till the last page of the current chapter, entirely.

**B. Fișa de argumentare a calificării de plagiat alăturată, fișă care este parte a deciziei.**

Echipa Indexului Operelor Plagiate în România

## Fișă de argumentare a calificării

Nr. crt.	Descrierea situației care este încadrată drept plagiat	Se confirmă
1.	Preluarea identică a unor pasaje (piese de creație de tip text) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	<input checked="" type="checkbox"/>
2.	Preluarea a unor pasaje (piese de creație de tip text) dintr-o operă autentică publicată, care sunt rezumate ale unor opere anterioare operei autentice, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
3.	Preluarea identică a unor figuri (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
4.	Preluarea identică a unor tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
5.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin includerea unui nou autor sau de noi autori fără contribuție explicită în lista de autori	
6.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin excluderea unui autor sau a unor autori din lista inițială de autori.	
7.	Preluarea identică de pasaje (piese de creație) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței, fără nici o intervenție personală care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	<input checked="" type="checkbox"/>
8.	Preluarea identică de figuri sau reprezentări grafice (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
9.	Preluarea identică de tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
10.	Preluarea identică a unor fragmente de demonstrație sau de deducere a unor relații matematice care nu se justifică în regăsirea unei relații matematice finale necesare aplicării efective dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
11.	Preluarea identică a textului (piese de creație de tip text) unei lucrări publicate anterior sau simultan, cu același titlu sau cu titlu similar, de un același autor / un același grup de autori în publicații sau edituri diferite.	
12.	Preluarea identică de pasaje (piese de creație de tip text) ale unui cuvânt înainte sau ale unei prefete care se referă la două opere, diferite, publicate în două momente diferite de timp.	

**Notă:**

a) Prin „proveniență” se înțelege informația din care se pot identifica cel puțin numele autorului / autorilor, titlul operei, anul apariției.

b) Plagiul este definit prin textul legii<sup>1</sup>.

„...plagiul – expunerea într-o operă scrisă sau o comunicare orală, inclusiv în format electronic, a unor texte, idei, demonstrații, date, ipoteze, teorii, rezultate ori metode științifice extrase din opere scrise, inclusiv în format electronic, ale altor autori, fără a menționa acest lucru și fără a face trimisire la operele originale...”.

Tehnic, plagiul are la bază conceptual de **piesă de creație** care<sup>2</sup>:

„...este un element de comunicare prezentat în formă scrisă, ca text, imagine sau combinat, care posedă un subiect, o organizare sau o construcție logică și de argumentare care presupune niște premise, un raționament și o concluzie. Piesa de creație presupune în mod necesar o formă de exprimare specifică unei persoane. Piesa de creație se poate asocia cu întreaga operă autentică sau cu o parte a acesteia...”

cu care se poate face identificarea operei plagiate sau suspionate de plagiul<sup>3</sup>:

„...O operă de creație se găsește în poziția de opera plagiată sau opera suspacionată de plagiul în raport cu o altă operă considerată autentică dacă:  
 i) Cele două opere tratează același subiect sau subiecte înrudite.  
 ii) Opera autentică a fost făcută publică anterior operei suspionate.  
 iii) Cele două opere conțin piese de creație identificabile comune care posedă, fiecare în parte, un subiect și o formă de prezentare bine definită.  
 iv) Pentru piesele de creație comune, adică prezente în opera autentică și în opera suspacionată, nu există o menționare explicită a provenienței. Menționarea provenienței se face printr-o citare care permite identificarea piesei de creație preluate din opera autentică.  
 v) Simpla menționarea a titlului unei opere autentice într-un capitol de bibliografie sau similar acestuia fără delimitarea întinderii preluii nu este de natură să evite punerea în discuție a suspiciunii de plagiul.  
 vi) Piese de creație preluate din opera autentică se utilizează la construcții realizate prin juxtapunere fără ca acestea să fie tratate de autorul operei suspionate prin poziția sa explicită.  
 vii) În opera suspacionată se identifică un fir sau mai multe fire logice de argumentare și tratare care leagă aceleasi premise cu aceleasi concluzii ca în opera autentică...”

<sup>1</sup> Legea nr. 206/2004 privind buna conduită în cercetarea științifică, dezvoltarea tehnologică și inovare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 4 iunie 2004

<sup>2</sup> ISOC, D. *Ghid de acțiune împotriva plagiului: bună-conducță, preventie, combatere*. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2012.

<sup>3</sup> ISOC, D. *Prevenitor de plagiul*. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2014.

**UNIVERSITATEA SPIRU HARET**

**ELENA SABĂU**

**REFACERE - RECUPERARE  
KINETOTERAPIE  
ÎN ACTIVITATEA SPORTIVĂ**



**EDITURA FUNDATIEI ROMÂNIA DE MÂINE**

© Editura Fundației România de Mâine, 2009  
Editură acreditată de Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului  
prin Consiliul Național al Cercetării Științifice  
din Învățământul Superior

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**  
**SABĂU, ELENA**

**Refacere – recuperare: kinetoterapie în activitatea sportivă / Elena Sabău – Ediția a III-a București: Editura Fundației România de Mâine, 2009**

**ISBN 978-973-163-480-7**

**615.825:796**

Reproducerea integrală sau fragmentară, prin orice formă  
și prin orice mijloace tehnice, este strict interzisă  
și se pedepsește conform legii.

*Răspunderea pentru conținutul și originalitatea textului  
revine exclusiv autorului/autorilor.*

Bun de tipar: 07.10.2009; Coli tipar: 15,5

Format: 16/61×86

---

Editura Fundației România de Mâine  
Bulevardul Timișoara, nr. 58, sector 6, București  
Telefon, fax: (021)444 20 91; [www.spiruharet.ro](http://www.spiruharet.ro)

## 2. TEORIA OBOSELII ÎN ACTIVITĂȚILE SPORTIVE

### 2.1. Repere generale

Oboseala este o stare fiziologică, reversibilă, a organismului, care apare în urma unui efort solicitant (de volum și intensitate semnificative) manifestat prin diminuarea capacitații de a presta efort psihofizic.

Fiind o reacție fiziologică neplăcută, de disconfort general sau local, acesta poate să diminueze și să dispară prin odihnă.

Starea de oboseală poate să se instaleze, în general, în urma unei activități de mare solicitare fizică și/sau psihică, pe fondul unor situații speciale, precum:

- stare de sănătate precară;
- condiții grele de viață și de muncă;
- factori defavorabili ai mediului fizic și socioprofesional;
- cerințe superioare de prestare a unor eforturi fizice și/sau psihice (efort sportiv).

Specialiștii domeniului au avut preocupări în definirea conceptului de oboseală.

Astfel, starea de oboseală poate fi definită ca:

- „diminuare reversibilă a capacitații de performanță fizică și/sau psihică, care permite continuarea efortului, cu prețul unui supracosfert energetic considerabil și al unei scăderi a preciziei motrice” (J. Weineck, 1995);
- „ca stare fiziologică reversibilă, manifestată prin diminuarea capacitații de performanță fizică sau psihică, apărută după un efort solicitant și care dispără prin odihnă” (C. Bota, 2000);
- „reacție fiziologică, inhibiție de protecție la nivelul SNC, care urmează legic și logic unei activități psihofiziologice de o anumită durată și intensitate” (I. Drăgan, 2002);
- „proces fiziologic reversibil care protejează organismul de epuizare totală” (A. Gurău, 2004).

Oboseala se instalează în urma diminuării capacitații funcționale generale sau a unor componente de tip somatic sau psihic (Bougoignon).

## *2.2. Teoriile producerii oboselii*

Oboseala este o stare de „natură multifactorială” (F. Brătilă, 2002), care provoacă diminuarea capacitatei de performanță.

Argumentele aduse în sprijinul elucidării cât mai exacte a mecanismelor oboselii sunt multiple, deoarece această stare trebuie abordată ca un proces complex, care afectează întregul organism.

Argumentele aduse în sprijinul elucidării cât mai exacte a mecanismelor oboselii sunt multiple, deoarece această stare trebuie abordată multilateral, prin prisma faptului că organismul uman funcționează și se comportă ca un sistem cibernetic, complex, deschis, evolutiv, cu capacitate de reglare și autoreglare. Preocupările legate de mecanismele oboselii au determinat crearea unor teorii.

### **Teoria epuizării materialului energetic (Schiff)**

Schiff susține că oboseala apare atunci când substanțele energetice care susțin contracția musculară sunt consumate, respectiv, mușchiul (ca și un motor) rămâne fără combustibil. Cantitatea de ATP, fosfogen, glicogen se micșorează treptat și, când s-a epuizat, mușchiul nu se mai contractă.

Teoria aceasta s-a dovedit a fi incompletă, deoarece un mușchi care a „lucrat” sub un curent de o anumită intensitate și care la instalarea oboselii apare epuizat își poate relua contracția dacă va fi stimulat de un curent mai puternic decât cel inițial. Concluzia este că mușchiul nu s-ar fi contractat din nou dacă substanțele energetice s-ar fi consumat în totalitate. Se poate aprecia categoric faptul că oboseala apare înainte de consumarea substanțelor care asigură contracția musculară.

### **Teoria toxinei specifice (Weichardt)**

Conform acestui autor, oboseala survine din cauza unei toxine specifice, denumită chenotoxină. Weichardt, detectând această toxină, susținea că injectarea ei la animale odihnite a produs semne vizibile de oboseală, fără ca acestea să depună efort fizic. De asemenea, s-a afirmat că pe baza chenotoxinei s-au preparat săruri antitoxice, care au dat rezultate vizibile în tratamentul oboselii.

Expunerile și lucrările despre această toxină, care anunțau perspectivele unei mari descoperiri, au fost capul de afiș al presei din perioada începutului de secol XX. Sărurile preparate n-au dat rezultate, iar toxina respectivă nu a putut fi obținută și de către alți chimici, medici, fiziologi sau farmaciști, prin urmare, teoria aceasta s-a dovedit, în mod clar, a fi nefondată.

### **Teoria toxicării cu produsele metabolismului muscular (Hill și Pflüger)**

Este cunoscut faptul că efortul fizic produce și substanțe toxice care nu sunt eliminate în totalitate, astfel că, treptat, aceste substanțe diminuează capacitatea de a susține efortul. Când toxinele ating o cantitate mare, contracția musculară încetează.

Autorii acestei teorii au susținut că, dacă un mușchi epuizat este spălat cu ser fiziologic, acesta își revine și se contractă din nou – spălat și eliminat substanțele toxice. Ei nu demonstrează, de asemenea, și faptul că un mușchi tratat cu acid lactic obosește, fără a fi supus efortului (se știe că în timpul efortului muscular se produce acid lactic). De asemenea, dovedit experimental faptul că mușchiul obosește înainte ca substanțele toxice produse de metabolismul muscular să se acumuleze în cantități mari. Teoria, deși acceptată de mulți specialiști, nu a fundamentat apărarea oboselii.

### **Teoria echilibrului excitație – inhibiție (Pavlov și Secenov)**

O altă teorie apreciază faptul că oboseala este direct legată de activitatea scoarței cerebrale: o activitate musculară intensă, reprezentă o activitate intensă la nivelul centrilor motori cerebrali, ceea ce deranjează echilibrul excitație/inhibiție, cu dominantă inhibiției, care tulbură procesele reflexe și deranjează coordonarea musculară.

### **Teoria aprovizionării insuficiente cu oxigen (Verwöhl)**

Conform acestei teorii, oboseala apare ca urmare a lucrului în condițiile lipsei sau ale unei cantități reduse de oxigen; teoria este incompletă deoarece mușchiul este capabil să lucreze și în deficit sau lipsă de oxigen.

### **Teoria heterocronismului**

Heterocronismul apare atunci când între nerv și mușchi nu există un raport normal, depășindu-se anumite limite; excitația (comunicată prin nerv) nu mai are loc și contracția nu se produce. Teoria aceasta susține că oboseala împiedică transmiterea impulsului nervos spre mușchi, deteriorând raportul normal (isocronismul) dintre nerv și mușchi.

Cercetările au demonstrat importanța excitabilității în buna funcționare a sistemului neuromuscular, subliniind, în același timp, că oboseala nu este cauza, nu doar în relația nerv-mușchi, ci și în alte sisteme componente ale organismului. Teoriile anterioare nu au ținut seama de acest fенomen unității organismului și au lucrat pe mușchi izolați de restul organismului, ignorând sistemul cel mai important, sistemul nervos.

Progresele realizate în fiziologie, cu deosebire cele asupra funcționării sistemului nervos central, au permis și explicarea cauzelor care provoacă oboseala.